17 Μαΐου 2017

Τελικά ποιο είναι το πρώτο σημάδι του Αλτσχάιμερ;

/ Επιστήμες, Τέχνες & Πολιτισμός / Πολυμέσα - Multimedia

Οι περισσότεροι από εμάς ταυτίζουν το Αλτσχάιμερ με την απώλεια μνήμης. Δεν είναι αυτό το πρώτο σύμπτωμα, όμως. Το «καμπανάκι» έρχεται από αλλού.

Οι περισσότεροι από εμάς ταυτίζουν το Αλτσχάιμερ με την απώλεια μνήμης, με αποτέλεσμα να ανησυχούν όταν οι ίδιοι ή κοντινά τους πρόσωπα αρχίζουν να μη συγκρατούν τόσες πληροφορίες όσες παλιότερα ή αδυνατούν πότε πότε να θυμηθούν πού άφησαν τα κλειδιά ή τα γυαλιά τους.

Αν και τα όλο και συχνότερα κενά μνήμης αποτελούν σύμπτωμα-κλειδί της κοινής νευροεκφυλιστικής νόσου, επιστήμονες από το Πανεπιστήμιο του Εδιμβούργου ανακάλυψαν ένα πιο πρώιμο σημάδι του Αλτσχάιμερ, το οποίο μάλιστα πολλές φορές περνά απαρατήρητο από τον πάσχοντα ή τους γύρω του.

Σύμφωνα με σχετική μελέτη που δημοσιεύεται στην επιθεώρηση Alzheimer’s and Dementia, η απώλεια των ικανοτήτων προσανατολισμού στον χώρο ή ο αποπροσανατολισμός του ατόμου ενώ βρίσκεται σε κάποιο οικείο χώρο είναι πιθανώς ένα από τα πρώτα σημάδια που υποδεικνύουν την έναρξη της νόσου Αλτσχάιμερ.

Η διαπίστωση αυτή έγινε από τους επιστήμονες στη Σκωτία στο πλαίσιο ενός μακροχρόνιου πρότζεκτ που βρίσκεται σε εξέλιξη και που έχει σαν στόχο να αποκαλύψει πώς η άνοια και το Αλτσχάιμερ (η συχνότερη αιτία της) επιδρούν στον εγκέφαλο σε αρχικό στάδιο.

Στόχος του πρότζεκτ Prevent, όπως ονομάζεται, στο οποίο συμμετέχουν πολλά ερευνητικά κέντρα του Ηνωμένου Βασιλείου, είναι να εντοπιστούν ενδείξεις και σημάδια της νόσου Αλτσχάιμερ σε πάσχοντες που είναι σχετικά μικροί σε ηλικία.

Το Αλτσχάιμερ συχνά δεν προκαλεί εμφανή συμπτώματα μέχρι την ηλικία των 60-65 ετών, όταν πια έχουν συμβεί σημαντικές αλλοιώσεις στον εγκέφαλο και είναι δύσκολο να επιτύχει οποιαδήποτε παρέμβαση αναχαίτισής του.

«Το Αλτσχάιμερ θεωρείται κατ' εξοχήν ασθένεια της μνήμης, όμως τώρα πιστεύουμε, βάσει των ευρημάτων μας, ότι οι δυσκολίες που αντιμετωπίζουν οι πάσχοντες, τουλάχιστον στην αρχή, δεν έχουν να κάνουν με την αποδυνάμωση της μνήμης αλλά με την εξασθένηση της ικανότητας οπτικοποίησης της θέσης ενός αντικειμένου ή του ίδιου του εαυτού» δηλώνει η Κάρεν Ρίτσι, μία εκ των επιστημόνων του πρότζεκτ Prevent. «Χάνουν την ικανότητα να κινούνται στον χώρο» προσθέτει.

Ένα αντιπροσωπευτικό παράδειγμα είναι ο χαρακτήρας της Άλις Χάουλαντ τον οποίο υποδύθηκε με μεγάλη επιτυχία η Τζούλιαν Μουρ στην ταινία Still Alice: Κάθε στιγμή μετράει, αναφέρει η Ρίτσι. Η Άλις αρχίζει να υποπτεύεται ότι πάσχει από Αλτσχάιμερ όταν μια μέρα χάνεται σε έναν γνώριμο χώρο ενώ έκανε τζόκινγκ. «Αυτή η σκηνή στην αρχή της ταινίας σκιαγραφεί τέλεια την κατάσταση» είπε η Ρίτσι.

Η σταδιακή αδυναμία προσανατολισμού, εκτιμούν οι επιστήμονες, οφείλεται πιθανότατα στη συρρίκνωση του ιππόκαμπου, της περιοχής του εγκεφάλου που ελέγχει την κίνηση στον χώρο.

Δείτε απόσπασμα από την ταινία Still Alice:

Πηγή: womantoc.gr